ŻYCIE GOSPODARCZE

Dwutygodnik poświęcony sprawom gospodarczym Polski Zachodniej

Organ Związku Fabrykantów Tow. zap. w Poznaniu.

Redakcja i Administracja: Rzeczypospolitej 1, II — telefon 25-95.

Redaktor przyjmuje w dni powszednie od godz. 11—1; Administracja od 9—3.

Poznań, dnia 15 kwietnia 1932

Prenumerata wynosi: w kraju z przesyłką rocznie 30 zł, półrocznie 15 zł, kwartalnie 7,5 zł, zagranicą z przesyłką rocznie 36 zł, półrocznie 18 zł, kwartalnie 9 zł. Numer pojedyńczy 1,5 zł.

NR. 8 Wydawca: *Związek Fabrykantów Tow. zap. w Poznaniu.* **ROK 11**

Dnia 3 kwietnia br. rozstał się z tym światem, ś. p.

Stefan Kubś

Współwłaściciel firmy Kubś i Gogołkiewicz, długoletni nasz Członek

Niechaj spoczywa w spokoju!

Zarząd i Rada
Związku Fabrykantów Tow. zap. w Poznaniu.

Nowe unormowanie opłat sądowych w sprawach cywilnych.

W Dzienniku Ustaw Nr. 27 z dnia 31 marca b. r. znajdują się trzy ustawy o zmianie przepisów tymczasowych o kosztach sądowych na obszarze okręgów sądów apelacyjnych w Warszawie, Lublinie i Wilnie, następnie na obszarze sądów apelacyjnych w Krakowie i Lwowie, oraz Sądu Okręgowego w Cieszynie, jak i na obszarze sądów apelacyjnych poznańskiego i toruńskiego i Sądu Okręgowego katowickiego. Ten sam Dziennik Ustaw zawiera rozporządzenie wykonawcze w sprawie uiszczania opłat i kosztów sądowych w postępowaniu cywilnem.

Nowe przepisy normują koszty sądowe w postępowaniu cywilnem w jednolity sposób dla obszaru całego Państwa, i zmierzają do znacznego uproszczenia manipulacyj związanych z pobieraniem tychże opłat, zwłaszcza na terenie b. dzielnicy pruskiej. Poziom tych opłat był dotychczas w poszczególnych b. dzielnicach bardzo różny. Nowe opłaty z b. dzielnicy rosyjskiej stanowią mniej więcej 50%-ową podwyżkę do obecnie obowiązujących opłat. Na terenach poaustrjackich wynosiły opłaty zasadniczo 2,2% objektu przy dodatkowem opłacaniu opłat stemplowych, co w rezultacie dawało opłatę mniej więcej 2,5%-ową. Nowe opłaty, zunifikowane w całej Rzeczypospolitej wynosić będą około 3% objektu spornego. W b. dzielnicy pruskiej obowiązywały dotychczas najwyższe opłaty, dochodzące w pierwszej instancji przy objektach spornych wartości 600—800 zł. około 15% tejże wartości. Dla obywateli tejże b. dzielnicy, prowadzących spory cywilne, stanowią zatem nowe opłaty bardzo wielką ulgę.

Uiszczanie opłat znaczkami specjalnemi powinno doprowadzić do znaczengo uproszczenia manipulacyj związanychh z pobieraniem tych opłat, a tym sposobem też do oszczędności personalnych. Dla sfer gospodarczych jest to inowacja pozatem pożyteczna o tyle, że komornicy w b. dzielnicy pruskiej będą się obecnie zajmowali wyłącznie ściąganiem należności na mocy wyroków sądowych, co spowodują niechybnie przyspieszenie postępowania egzekucyjnego, tak bardzo pożądane.

Natomiast dla wierzyciela jest nowy ustrój opłat daleko bardziej uciążliwy, niż stan dotychczasowy, gdyż zmusza wierzyciela do wyłożenia odrazu wszystkich opłat sądowych przy wytoczeniu powództwa. Dotychczas bowiem w toku procesu wierzyciel wykładał tylko wydatki gotówkowe sądu w formie zaliczki, np. na koszta świadków, biegłych itp. a koszta sądowe w znaczeniu ścisłem ściągał sąd od dłużnika zasądzonego bezpośrednio. Dopiero w razie niemożności ściągnięcia ich od dłużnika ściągano je od wierzyciela. Z drugiej strony jednak nowe stawki opłat sądowych mają tę ogromną korzyść, co już zaznaczyliśmy, że są daleko niższe, niż koszta dotychczasowe. Przy mniejszym przedmiocie sporu wynoszą około jedną trzecią dawnych. Przy objektach wyższych różnica ta maleje, nowe opłaty pozostają jednak zawsze jeszcze niższe. Również w postępowaniu nakazowem koszta są o dwie trzecie niższe.

Zasadnicza zmiana polega na tem, że od każdej sprawy pobiera się tytułem opłaty sądowej, jako t. zw. wpis stosunkowy, kwotę, odpowiadającą 3 proc. wartości przedmiotu sporu, przyczem każde rozpoczęte 100 zł liczy się za pełne. Najniższa opłata wynosi 2 zł w sądach grodzkich, a 10 zł w sądach okręgowych. Wpis musi być wniesiony razem ze skargą, i to o ile wynosi mniej, niż 100 zł znaczkami sądowemi, których stronie nie wolno kasować; powyżej tej kwoty w gotówce. Znaczki wydaje kasa sądowa. Jeżeli znaczków niema, można wpis uiścić gotówką.

Bez opłacenia wpisu sąd nie podejmuje żadnej czynności, wzywa jedynie zainteresowanych do uiszczenie opłaty, a jeżeli nie stanie się to w ciągu siedmiu dni, zwraca odnośne pismo. W ten sposób, jeżeli np. w międzyczasie upłynie termin wzniesienia odwołania, może strona ponieść dotkliwą szkodę przez pozbawienie jej możności wniesienia środka prawnego.

Pełny wpis dotyczy m. in. powództwa cywilnego zwykłego, natomiast w postępowaniu wekslowem pobiera się połowę wpisu, a od podań o wydanie nakazu zapłaty i nakazu wykonawczego każdorazowo po jednej piątej, jeżeli wnioski postawiono osobno. Należy przytem nadmienić, że według nowych przepisów można będzie łączyć wniosek o wydanie nakazu zapłaty z wnioskiem o wydanie nakazu wykonawczego, co w dotychczasowej praktyce sądowej było niemożliwione.

Jest to dla strony bardzo pożądane, gdyż w ten sposób opłaca ona tylko jeden raz jedną piątą wpisu. Jeżeli jednak przeciwnik wniesie opozycję, wpis należy uzupełnić do pełnej wysokości. Również przeciwnik musi w pewnych warunkach opłacać wpis stosunkowy, a mianowicie musi opłacić połowę, jeżeli wnosi sprzeciw od wyroku zaocznego lub od nakazu wykonawczego, natomiast opozycja od nakazu zapłaty nie powoduje żadnych kosztów.

Areszt i tymczasowe zarządzenie powoduje również opłacenie jednej piątej, podobnie wniosek o wdrożenie egzekucji, o powołanie dłużnika do przysięgi manifestacyjnej, o przetarg i zarząd przymusowy, pozatem wniesienie zażalenia jakiegokolwiek rodzaju.

Pozatem w toku postępowania strony obowiązane są do wnoszenia opłat od każdego podania, od protokólarnych wniosków, złożonych poza rozprawą i wogóle od każdego pisma, złożnego przez stronę, a nie podlegającego wpisowi, i to 50 groszy w sądach grodzkich, 3 zł w sądach okręgowych i wyższych, pozatem od każdego załącznika 50 groszy. Wolne od

tej opłaty są sprzeciwy nakazu zapłaty i odpisy pism, składane dla strony przeciwnej, pozatem pisma i wnioski osób trzecich, np. świadków, biegłych itp. Opłaty te składa się również w formie znaczków. Pozatem pobiera się opłaty kancelaryjne za pracę pisarską, i to w sądach grodzkich 50 gr za stronicę 25-wierszową, w sądach okręgowych 1 zł.

Odrębnie przedstawia się kwestja t. zw. opłat za doręczenia. Mianowicie za każde doręczenie z urzędu trzeba zapłacić 80 gr w sprawach sądowych, z wyjątkiem spraw karnych i to nietylko w sprawach powyższych, lecz we wszystkich. Trudność dla strony polega na tem, że opłatę tę w formie osobnego znaczka trzeba uiścić przedtem, w przeciwnym razie sąd wzywa osobnem pismem, za które znowu trzeba zapłacić znaczkiem. Opłacie podlegają wszelkie doręczenia z urzędu, a więc w sądach grodzkich wszelkie wezwania sądowe, zawiadomienia o rozstrzygnięciach, z wyjątkiem wyroków, itp. Trzeba więc naprzód o tem pamiętać, aby uniknąć wezwania, które kosztuje.

A więc znaczków tych będzie pewnie bardzo dużo a stąd niewyczerpane źródło kłopotów i zwłoki. Zaleca się więc przy składaniu każdego wniosku do sądu przedtem zapytać się w sekretarjacie, ile będzie potrzeba znaczków doręczeniowych, na wszelki wypadek.

Centralny Związek Przemysłu Mydlarskiego w Polsce i Wolnem Mieście Gdańsku a kupiectwo

Na całym terenie Polski mamy dość znaczną cyfrę mniejszych i większych fabryk mydła, zorganizowanych w większości w związkach regjonalnych, których współpraca ze sobą nie była jednak dotychczas prawie w żadnym kierunku skoordynowana, skutkiem czego słaba w rezultatach. Wyłoniła się przeto potrzeba ścisłego połączenia i skoncentrowania wspólnych interesów. I tak — po całorocznej żmudnej pracy organizacyjnej — doszedł do skutku Centralny Związek Przemysłu Mydlarskiego w Polsce i Wolnem Mieście Gdańsku, oparty na 12-tu związkach regjonalnych, które stanowią jego podbudowę: One przedkładają postulaty, uwagi i życzenia członków Centralnemu Związkowi, skąd — po uzgodnieniu — jako dezyderaty całego przemysłu mydlarskiego, przesyła się je czynnikom kompetentnym.

Ponadto we wspólnych naradach Centralnego Związku, przemysłowcy mydlarscy dzielą się między sobą swojemi technicznemi i gospodarczemi doświadczeniami, starając się wspólnemi siłami uzdrowić stosunki branżowe, ułatwić i usprawnić dostawy surowców z jednej strony, a warunki sprzedaży z drugiej strony.

Centralnemu Związkowi Przemysłu Mydlarskiego, który został stworzony pod hasłem zespolenia gospodarczego niesłusznie przeto imputuje się tendencję monopolistyczną, czy też kartelową.

Działalność i dalszy rozwój związków regjonalnych a temsamem i Centralnego Związku leży bezwzględnie w interesie tak przemysłu jak i kupiectwa. Organizacja bowiem przemysłu mydlarskiego wzięła sobie między innemi za zadanie ujednostajnienie warunków płatności i unormowanie stałych cen, co ułatwi wewnętrzną kalkulację każdego kupca z osobna.

Kupiectwo solidne zainteresowane w tem, ażeby stałe ceny się utrzymywały, winno zatem popierać w tym kierunku idące tendencje przemysłu mydlarskiego. Kupiectwo może także zawsze liczyć na poparcie ze strony organizacji w walce z nieuczciwą konkurencją.

Wszędzie gdzie są tarcia i nieporozumienia w stosunku między fabrykantem a kupcem, Organizacja Przemysłu Mydlarskiego stać będzie na straży objektywnego załatwienia sprawy, normując jednolite warunki sprzedaży.

Scentralizowane zatem regjonalne związki przemysłu mydlarskiego w Centralnym Związku chcą zgnębić niezdrową i nieuczciwą konkurencję i unormować stosunki na rynku wewnętrznym, przez zorganizowanie produkcji i zbytu, oraz ujednolicenie cen. W pracy swej przemysł mydlarski liczy na żywsze poparcie kupiectwa, co będzie połączone z korzyścią tak dla wytwórczości i handlu, jakoteż i konsumenta.

Sprawy socjalne.

Sprawy bezrobocia.

Fundusz Bezrobocia, utworzony dla wypłacania na zasadach ubezpieczeniowych zasiłków dla bezrobotnych, wykazał w roku 1930 i w r. 1931 niedobór, na którego pokrycie Skarb Państwa z konieczności udzielił pożyczek. Wobec ogólnej polityki oszczędnościowej Rząd musiał zwrócić uwagę na tę stale rosnącą pozycję wydatków i celem zrównoważenia budżetu wniósł projekt nowelizacji ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia, który to projekt po wprowadzeniu poprawek został uchwalony przez Sejm w dniu 14 marca br. a przez Senat w dniu 17 marca br.

Nowelizacja ma przedewszystkiem na celu usunięcie popełnianych dotychczas niewłaściwości. Do przepisów utrudniających na przyszłość społecznie nieuzasadnione wypłaty zasiłków, należy pozbawienia praw do zasiłków osób, dla których praca najemna nie jest źródłem głównem utrzymania, dotychczas bowiem bardzo często właściciele względnie członkowie rodzin właścicieli gospodarstw rolnych lub przedsiębiorstw podejmowali się w pewnych okresach pracy zarobkowej, po której ukończeniu pobierali zasiłki, aczkolwiek poprzednio w tym czasie nigdy nie pracowali zarobkowo. Celem zapobieżenia nadmiernym wypłatom nowela postanawia obliczanie zasiłków na podstawie przeciętnego zarobku dziennego przez ostatnie 13 tygodni ubezpieczenia, a nie na podstawie ostatniego zarobku; robotnicy dotychczas starali się wszelkiemi sposobami, by ostatni zarobek był możliwie najwyższy, narażając Fundusz Bezrobocia na znaczne, wbrew kalkulacji asekuracyjnej, wypłaty. Powyższym niewłaściwościom sprzyjały zbyt liberalne warunki uzyskania praw do zasiłków, ustawa wymagała bowiem tylko 20-tygodniowego pozostawania w stosunku najmu pracy w zakładach, podlegających obowiązkowi zabezpieczenia, przyczem wystarczał nawet jeden dzień pracy w tygodniu. Obecnie będzie wymagane 26 tygodni ubezpieczenia, przyczem za tydzień uważa się 6 dni roboczych, których liczbę może Minister Pracy i Opieki Społecznej zmniejszyć w razie niekorzystnego rynku pracy.

Do zarządzeń wyłącznie oszczędnościowych należy obliczanie na przyszłość tygodniowych zasiłków, zamiast za 7 dni, za 6 dni, to jest za tyle, za ile opłaca się wkładki. Najwyższy dzienny zarobek, stanowiący podstawę do obliczania zasiłków, został obniżony ze zł 10.— na zł 6.—, ta górna granica zarobków nie będzie miała jednak zastosowania przy obliczaniu wkładek, skutkiem czego wpływ wkładek utrzyma się na dotychczasowej wysokości, a nawet wzrośnie, zwłaszcza że wkładki za robotników sezonowych zostały podwyższone do 4 proc. Poza tem ustawa uzależnia przedłużenie okresu zasiłkowego z 14 do 17 tygodni, oraz wypłaty zasiłków dla częściowo bezrobotnych, od tego, czy wydatki te znajdą pokrycie w ramach budżetu rocznego.

Zmianami korzystnemi dla ubezpieczonych są: zniesienie w stosunku do robotników sezonowych, sezonu martwego, skreślenie obowiązku zarejestrowania się przez bezrobotnych w P. U. P. P. najpóźniej w 30 dni po utracie pracy, umożliwienie otrzymywania zasiłków przez bezrobotnych po ukończeniu czynnej służby wojskowej, wreszcie możność otrzymania przez bezrobotnych zasiłków na koszty podróży do miejsca pracy. Pozostałe przepisy mają na celu usprawnienie działalności Funduszu Bezrobocia.

Powyższe zmiany ustawy zapewniają równowagę budżetową. Aczkolwiek osiągnięcie tej równowagi nastąpiło kosztem zmniejszenia wydatków, jednak zasadniczo nie narusza to podstaw ubezpieczenia, gdyż zniżone zostały jedynie wydatki do wysokości, na którą pozwala wpływ składek, wynoszących 3 proc zarobków (łącznie z ustawową dopłatą Skarbu). Za dodatnią stronę należy uważać utrudnienie w znacznej mierze popełniania niewłaściwości, oraz zrównoważenie budżetu Funduszu Bezrobocia.

Ważnem jest wreszcie, że wejście w życie zmian nastąpi w dwa miesiące po ogłoszeniu, a więc w końcu maja, kiedy to rozmiar bezrobocia jest najmniejszy, oraz że został wprowadzony przepis o prowadzeniu robót publicznych dla zatrudnienia bezrobotnych i o akcji doraźnej pomocy dla bezrobotnych, którzy wyczerpali ustawowe zasiłki, względnie nie mają dostatecznych podstaw do otrzymania ich, jednak mogą się wykazać warunkami, wymaganemi dotychczas.

Zniesienie Głównego Urzędu Ubezpieczeń.

P. Minister Pracy i Opieki Społecznej na podstawie przysługujących mu uprawnień i zgodnie z obowiązującym statutem Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej, podpisał ostatnio rozporządzenie w sprawie zniesienia Głównego Urzędu Ubezpieczeń. Urząd ten zostaje zniesiony od 1 kwietnia br., przyczem zwierzchni nadzór nad Kasami Chorych i bezpośredni nadzór nad związkami Kas Chorych oraz rozstrzyganie w ostatniej instancji odwołań od decyzji Okręgowych Urzędów Ubezpieczeń należeć będzie do P. Ministra Pracy i Opieki Społecznej.

Sprawy celne, taryfowe i przewozowe.

Wyjaśnienie Ministerstwa Przemysłu i Handlu w związku z porozumieniem polsko-niemieckiem.

W związku z zawartem w dniu 26 marca rb. porozumieniem polsko-niemieckiem w sprawie wzajemnych stosunków gospodarczych, Ministerstwo Przemysłu i Handlu wyjaśnia, iż począwszy od dnia 1 kwietnia r. b. obrót towarowy między Polską a Niemcami opiera się na następujących zasadach:

1) Wszystkie artykuły eksportowane obecnie z Polski do Niemiec mogą być wywożone nadal na dotychczasowych warunkach. Wyjątek pod tym względem stanowi masło, w stosunku do którego taryfa maksymalna stosowana była już w ciągu ostatnich dwóch miesięcy (cło 170 mk), a które obecnie korzystać będzie z ogólnego cła autonomicznego w wysokości 100 mk od 1 kwintala.

2) Niemiecka taryfa maksymalna (Obertarif), stosowana jest począwszy od 1 kwietnia r. b. jedynie w stosunku do tych artykułów pochodzących z Polski, które dotychczas były objęte bądź zakazami antypolskiemi bądź też bojowemi cłami antypolskiemi. Cło maksymalne nie zostanie jednak zastosowane do jaj, przywożonych z Polski do Niemiec, dla których stosowane jest niemieckie cło autonomiczne (obecnie 180 mk, od 1 kwintala).

3) Polska taryfa maksymalna wprowadzona jest jedynie w stosunku do tych artykułów niemieckich, które podpadają pod listy zakazów antyniemieckich z 1925 r.

W zakresie towarów objętych ogólnemi zakazami przywozu, rozporządzeniami z grudnia 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr 111) oraz lutego 1932 r. (Dz. U. R. P. N. 9)), a nie podpadających pod zakazy przywozu, wydane już poprzednio (bądź ogólne bądź antyniemieckie), ustalone zostały kontyngenty na przywóz z Niemiec.

Pozwolenia na przywóz z Niemiec powyższych towarów, wydawane są od dnia 1 kwietnia 1932 roku przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu w normalnym trybie. Podania winny być kierowane, jak zwykle, do właściwych terytorjalnie Izb Przemysłowo-Handlowych, względnie w Warszawie, do Stowarzyszeń Kupców Polskich, lub Centrali Związku Kupców.

W sprawie nowej taryfy celnej.

Opracowanie nowej taryfy znajduje się obecnie w ostatniej końcowej fazie. Jak słyszymy są dalsze prace nad nową taryfą celną obecnie przyspieszone, ażeby ogłoszenie taryfy celnej mogło nastąpić w ciągu czerwca br.

O ile według poprzedniej wersji wejście w życie nowej taryfy celnej nastąpić miało po ogłoszeniu, przeważa obecnie opinja, że wejście w życie nastąpi dopiero po upływie roku po ogłoszeniu.

Komisja przewozów portowych.

Ministerstwo Przemysłu i Handlu przesłało Związkowi Fabrykantów poniższe pismo z prośbą o zakomunikowanie go P. T. Członkom:

„Zarządzeniem Pana Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 12 lutego br. powołana została do życia przy Departamencie Morskim Komisja Przewozów Portowych. Zadaniem jej jest wszechstronne zbadanie przyczyn, wpływających hamująco na kierowanie niektórych artykułów przez porty w Gdańsku i Gdyni oraz zgłaszanie wniosków i projektów zarządzeń, które zmierzałyby do zapewnienia dalszego rozwoju tym portom. Prace te prowadzone być mogą pomyślnie tylko w wypadku jaknajszerszej współpracy z zainteresowanemi sferami gospodarczemi.

W związku z powyższem Ministerstwo prosi o współdziałanie z rzeczoną Komisją przez dostarczanie potrzebnych materjałów oraz zgłaszanie postulatów z zakresu działania Komisji".

Sprawy podatkowe.

Kompensata należytości z tytułu wykonywanych dostaw i robót na rzecz instytucyj państwowych z zaległościami podatkowemi.

Na podstawie wydanego przez Ministerstwo Skarbu zarządzenie z dnia 18 lipca 1931 r. L. D. V. 13199/I przypominamy obecnie, co następuje:

Celem uzyskania decyzji władzy skarbowej, wstrzymującej egzekucję z tytuły zaległości podatkowych, musi najpierw płatnik zwrócić się do właściwej Kasy Skarbowej (w której są do płacenia podatki) o wydanie wyciągów kont z ksiąg bierczych tych podatków, z któremi zalega. Otrzymane wyciągi kont załącza podatnik do podania, które skierowuje do tej władzy państwowej, dla której dokonał dostawy i roboty. W podaniu winien prosić o wydanie zaświadczenia o wysokości należnej mu za dostawę kwoty oraz o przelanie przez tę władzę z jego należytości, odpowiedniej kwoty na pokrycie zobowiązań wobec Skarbu Państwa, uwidocznionych w załączonych do podania wyciągach. Należytości za dostawy, i roboty muszą już być płatne i wymagalne, to jest robota musi być zakończona, dostawa wykonana, odebrana przez odnośne czynniki i zatwierdzona, jako odpowiadająca umowie.

W razie, gdyby uprzednio nastąpiło zasekwestrowanie ruchomości, całkowite zwolnienie z pod zajęcia następuje z chwilą przelania przez władzę asygnującą należytości za dostawę lub robotę. W danym wypadku jednak Urząd Skarbowy zwalnia jedynie z pod sekwestru część zajętych ruchomości, zależnie od stopnia zabezpieczenia pretensji Skarbu.

Odsetki zwłoki od zaległości podatkowej oblicza się do dnia powstania prawa płatnika do otrzymania należytości za robotę lub dostawę, o ile data tego prawa została uwidoczniona w zaświadczeniu, wydanem przez instytucję. W przeciwnym zaś razie kary za zwłokę obliczyć należy do dnia wystawienia wspomnianego zaświadczenia. Znaczy to, że od dnia płatności podatku aż do dnia powstania prawa do zapłaty względnie do dnia wystawienia zaświadczenia zostaną obliczone odsetki za zwłokę, od dnia tegoż natomiast wstrzymany zostaje bieg odsetek w zupełności.

Jest więc bardzo ważną rzeczą dla płatników, by starali się o zaświadczenie (o ile posiadają wymagalne należytości, do instytucyj państwowych z tytułu dostaw lub robót, już przed płatnością danego podatku, by uchronić się od płacenia odsetek za zwłokę, należytości za upomnienia, kosztów egzekucyjnych — ponadto by zwracali uwagę, aby w zaświadczeniach, wydawanych przez instytucje była uwidoczniona data powstania prawa do należytości.

Prawo i sąd w życiu gospodarczem.

Nowe ustawy gospodarcze.

„Dziennik Ustaw" nr. 29/32 przynosi pod poz. 291 ustawę z dnia 10 marca b. r. o spłacie zaległości podatkowych, która daje Ministrowi Skarbu, m. in. następujące upoważnienia:

a) do odraczania i rozkładania na raty oraz do umarzania w części lub w całości zaległości w następujących państwowych podatkach z dodatkami państwowemi i samorządowemi: gruntowym, od nieruchomości, przemysłowym, dochodowym, majątkowym, od kapitałów i rent, od spadków i darowizn oraz w podatku od lokali;

b) do obniżania oraz umarzania kar za zwłokę, odsetek za odroczenie, kosztów egzekucyjnych oraz grzywien, nakładanych przez władze podatkowe od należności, wymienionych w lit. a);

c) do zamiany zaległości podatkowych, wymienionych w lit. a), na zobowiązania, których rodzaj i charakter ustala Minister Skarbu w drodze rozporządzeń;

d) do zaliczania na żądanie płatnika na rachunek zaległości podatkowych, wymienionych w lit. a), wszelkiego rodzaju należności, przypadających podatnikom od Skarbu Państwa na warunkach, które określi rozporządzenie Ministra Skarbu.

Ustawa powyższa weszła w życie z dniem ogłoszenia (7. IV. 1932 r.)

Tenże sam „Dziennik" przynosi ponadto:

pod poz. 292 ustawę z dn. 10. III. 1932 w sprawie zmiany niektórych postanowień rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 15. 7. 27. o izbach przemysłowo-handlowych;

pod poz. 286 ustawę z dnia 25 lutego 1932 o zmianie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7. 10. 27. r. o sztucznych środkach słodzących.

Ustawa o wyjątkowych zasadach bilansowania.

W Dzienniku Ustaw Rz. P. Nr. 25/32 pod pozycją 226 została ogłoszona ustawa z dnia 18 marca 1932 r. o tymczasowem stosowaniu wyjątkowych zasad bilansowania.

Ustawa weszła w życie z dniem ogłoszenia, t. zn. 30 marca 1932 r.

Z Targów Poznańskich.

Pomoc Targów Poznańskich dla przemysłu.

Ze względu na to, że Targi Poznańskie pragną przyjść z pomocą wystawcom i w roku bieżącym uskutecznią specjalną propagandę na rzecz każdego działu Targów, koniecznem jest, by wystawcy zgłaszali się wcześniej, inaczej Targi nie będą w stanie zwrócić uwagi kupiectwa całej Polski na firmy biorące udział w danej sekcji. Uprasza się w własnym interesie wystawców o jak najwcześniejsze zajmowanie stoisk, by dobrodziejstwa indywidualne, płynące z propagandy ich wyrobów były dostępne dla każdego producenta biorącego udział w tegorocznych Targach.

Zbyt wełny na Targach Poznańskich.

Już od dłuższego czasu czynniki zainteresowane przy poparciu Ministerstwa Rolnictwa, Ministerstwa Przemysłu i Handlu oraz innych zainteresowanych Ministerstw, zajmują się sprawą organizowania produkcji i sprzedaży wełny krajowej. Chodzi o to, by w odstępach perjodycznych 4 razy do roku odbywały się w jednem miejscu sprzedaże wełny ze strzyży tych okresów. Celem poparcia zbytu wełny krajowej, Ministerstwo Spraw Wojskowych stawia jako warunek zakupna sukna i kocy użycie pewnego procentu wełny krajowej przy dostawach dla wojska. Wynika stąd, że firmy posyłają agentów, skupujących po wsiach i majątkach w drobnych ilościach wełnę, która mając charakter różnolity, wymaga później sortowania i częstokroć część zakupu nie nadaje się do tego użytku, na jaki jest specyficznie przeznaczona. Ustalenie pewnych norm klasyfikacji, porównanie gatunków i cen, wreszcie zetknięcie się sił podaży i popytu z ujawnieniem cen, wszystko to są czynniki normalizujące obrót wełną krajową i ułatwiające rolnikowi zbyt tak trudny obecnie.

Targi Poznańskie w roku bieżącym, przy pomocy Banku Rolnego, Izb Rolniczych Poznańskiej i Pomorskiej oraz odnośnych związków dla popierania hodowli, organizują w czasie trwania Targów w dniu 1 maja Targi na wełnę. Inicjatywa ta spotyka się z jaknajżyczliwszem przyjęciem tak u hodowców jak producentów, jak i u przemysłu włókienniczego, jako odbiorców.

Poznań, słynny ongiś ze swych Targów na wełnę, podejmuje przerwaną nić odwiecznej tradycji w czasach, w których trudno lepiej zasłużyć się Polsce, jak przejść z pomocą jej rolnictwu.

Maszyny rolnicze na Targach Poznańskich.

Wytwórcy maszyn rolniczych więcej niż inni odczuli ciężkie czasy jakie ciążą nad nami. To też w roku bieżącym nastawienie wytwórców maszyn rolniczych idzie w kierunku największej sprzedaży części maszyn, które rolnicy kupują, by zamiast zakupu nowych zużytkować stare maszyny, znajdujące się w ich posiadaniu. Targi Lipskie, Wiedeńskie i Praskie dowiodły, że szereg fabryk maszyn rolniczych wzięło stoiska w dziale metalowym, gdzie pokazano zamienne części maszyn, zamiast na otwartem polu pokazać złożone maszyny w ruchu.

Sądzimy, że Targi Poznańskie w roku bieżącym również wykażą podobne dążenia polskich wytwórców maszyn rolniczych.

Różne.

W sprawie projektu ustawy o obowiązku używania surowców pochodzenia krajowego w produkcji przemysłowej.

W nawiązaniu do naszych poprzednich notatek w tej kwestji nadmieniamy, że — jak się ostatnio dowiadujemy, Ministerstwo Rolnictwa ostatecznie zrezygnowało z przedłożenia Sejmowi projektu ustawy obowiązku używania w produkcji przemysłowej surowców pochodzenia krajowego, ani też nie myśli dążyć do załatwienia go w drodze dekretu.

Obniżka cen żelaza.

Szczegóły, dotyczące zapowiedzianej obniżki cen żelaza na sprzedaż wewnętrzną w kraju, nie są jeszcze ustalone, ponieważ cała sprawa łączy się z różnemi ulgami, których przemysł żelazny domaga się obecnie od rządu, a w szczególności z odnowieniem gwarancyj rządowych za eksport do Sowietów — ze sprawą kredytów wobec wycofania kredytów zagranicznych, względnie wobec niemożności uzyskania nowych kredytów zagranicznych, co daje się m. in. we znaki Syndykatowi Hut Żelaznych, ze sprawą niezbędnej dalszej obniżki zarobków robotniczych itp. W ten kompleks spraw wchodzi także kwestja doraźnych większych zamówień rządowych dla przemysłu hutniczego, o której to sprawie obecnie się mówi w rozmiarach około 20.000 tonn. Obniżenie cen żelaza jest poniekąd uwarunkowane spełnieniem ze strony rządu piekących postulatów przemysłu żelazo-hutniczego, znajdującego się w bardzo trudnej sytuacji finansowej i kalkulacyjnej.

O ile obniżka cen będzie ostatecznie zrealizowana, to jak już Syndykat zapowiedział kupcom, będzie ona działała wstecz od 17. marca, a odnośna różnica będzie kupcom zbonifikowana.

Jest prawdopodobne, że obniżka będzie wynosiła około 5% obecnej ceny, lub nawet nieco więcej.

Redakcja i Administracja: Rzeczypospolitej 1 — Czcionkami Drukarni Polskiej S. A. w Poznaniu.
Redaktor odpowiedzialny Dyrektor Franciszek Łyczywek.